

Veronika Lesić

studentica Studijskog centra socijalnog rada, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu

Veronika.Lesic@gmail.com

Prikaz 1. Regionalne konferencije studenata socijalnog rada

22. ožujka, 2018, Banja Luka

Prva regionalna konferencija studenata socijalnog rada povodom obilježavanja Međunarodnog dana socijalnog rada

Prva regionalna konferencija studenata socijalnog rada održana je u Banja Luci 22. ožujka 2018. godine, s naglaskom na dvije glavne teme. Prvu temu, „Čujem idi, čujem ostani”, predstavio je domaćin u Banja Luci. Bila je namijenjena skretanju pozornosti opće javnosti na alarmantni problem iseljavanja mladih ljudi koji trenutno dostiže rekordne rezultate u državi domaćina, a problem nije nepoznat ni cjelokupnoj regiji. Drugu temu, „Položaj socijalnih radnika u državama bivše Jugoslavije”, prezentirali su studenti iz regije, točnije studenti koji se obrazuju za struku socijalnog rada iz pet zemalja: Srbije, Hrvatske, Crne Gore, Bosne i Hercegovine te Republike Srpske. Regionalno okupljanje studenata neformalno je započelo druženjem 21. ožujka i trajalo do 23. ožujka 2018. godine, a glavni motiv okupljanja bio je Međunarodni dan socijalnog rada koji se svake godine obilježava trećeg utorka u ožujku.

Svi izlagači vezani za prvu temu, pridonijeli su osvještavanju važnosti socijalnog rada na području emigracija, a prvi ju je otvorio viši asistent Draško Gajić s podtemom „Socijalna zaštita i socijalni rad u kontekstu migracija”. Nadalje, Maja Mihajlica i Nikolina

Milekić predstavile su podtemu „Uzroci migracija iz Bosne i Hercegovine”. Potom su slijedile studentice Sonja Kavaz, Nikolina Jovanić i Dragica Simić s podtemom „Posljedice migracija za državu porijekla”. Nakon njih, izlaganje su održale Suzana Simić i Dijana Savić s podtemom „Socijalni rad s migrantima”. Nataša Šmitra i Anđelija Popović sa izložile podtemu „Kako „spriječiti” odlazak mladih”. Njima su se pridružile nedavno diplomirane socijalne radnice Tamara Đuričić i Irina Savović s podtemom

„Socijalni rad s porodicama migranata”. Prvu glavnu temu zaključila je Jasna Hodžić, voditeljica programa „Suzbijanje nasilnog ekstremizma u *OSCE-u”, s prezentacijom „Planovi i uloga OSCE-a u borbi protiv nasilnog ekstremizma s fokusom na socijalnu zaštitu”. Nakon navedenih prezentacija domaćina, srdačnog pozdrava predsjednice Unije studenata socijalnog rada Tamare Gaćanović te otvorene rasprave koju je predvodio komunikativni Vladimir Tomašević, uslijedile su prezentacije studenata iz regije. Na ovogodišnjoj Konferenciji, uz domaćine, kao izlagači sudjelovali su studenti koji se obrazuju na polju socijalnog rada iz Beograda, Zagreba, Podgorice te Sarajeva. Svaka država imala je svoja dva predstavnika/ce vezano za zadanu temu „Položaj socijalnih radnika u državi”. Jedini predstavnik Crne Gore bio je Sreten Jakić. Mješovite parove predstavila je Bosna i Hercegovina u dvojcu Semre Kurtović i Harisa Halitovića, kao i Republika Srpska s predstavnicima po imenu Mirjana Spasojević i Nebojša Knežević. Parove iz Srbije i Hrvatske činile su kolegice Jovana Grujić i Nevena Lazarević koje su predstavljale Beograd i Petra Medak i Veronika Lesić koje su predstavljale Zagreb.

Ono što se može kratko izdvojiti iz zaključaka navedenih zemalja jest da su socijalni radnici nedovoljno cijenjeni u svim zemljama koje je prisustvovala na Konferenciji te da ih se kroz medije negativno prikazuje. Također, sudionice iz Hrvatske prvenstveno naglašavaju važnost intenzivnijeg uključivanja socijalnog radnika i u druge sustave društva, osim primarno u socijalnu skrb. Nadalje, ukazuju na važnost omogućivanja obiteljskim centrima samostalno djelovanje, kao i na neophodnost osnivanja novih, zbog sve veće potražnje takve vrste usluga, ali impliciraju i nužnost borbe protiv apatije samih socijalnih radnika.

Konferencija je provedena po uzoru na dosadašnje održane Kongrese studenata socijalnog rada, kojih je do sada bilo šest, a prvi se održao upravo u Zagrebu na Studijskom centru socijalnog rada, pod vodstvom studentske udruge Društvo studenata socijalnog rada. Slično kao i na Kongresima, na Konferenciji je glavnu motivaciju i odgovornost preuzela studentska udruga Unija studenata socijalnog rada, koja djeluje u sklopu Fakulteta političkih nauka u Banja Luci. Ranije spomenuti skupovi studenata socijalnog rada provode se u svrhu regionalnog udruživanja studenata, kao i raspravljanja o temama bitnima za socijalnu politiku te socijalni rad.

Predstavnici i predstavnice su, prije izlaganja prezentacije, trebali pripremiti rad u Word dokumentu na istu temu, vezanu za položaj socijalnih radnika u državi iz koje potječu. Svako izlaganje sudionika trajalo je petnaestak minuta, a zamišljeno je kao sažetak prethodno napisanog zajedničkog rada dvoje predstavnika u kojem je izneseno objektivno trenutno stanje u državi, ali i kritičko razmišljanje sudionika vezano za položaj socijalnih radnika u vlastitoj zemlji. Preciznije, svaki rad sadržavao je tri skupine elemenata vezanih za socijalne radnike: 1) obrazovanje, 2) položaj na tržištu rada i 3) kritički osvrt na položaj u vlastitoj državi, a na kraju svih izlaganja uslijedila je debata u koju su se uključivali svi zainteresirani: od profesora, gostiju do samih izlagača.

U prvoj skupini vezanoj za „Obrazovanje socijalnih radnika u vlastitoj državi“ izlagači su iznosili podatke razvrstane u nekoliko zadanih podskupina. Tako je prva podskupina nosila naziv „Zainteresiranost za studije socijalnog rada“, a u njoj su bili obuhvaćeni podaci o broju zainteresiranih za upis na studij socijalnog rada na godišnjem nivou te profil osoba koje ga najčešće upisuju (npr. osobe koje su završile gimnaziju, medicinsku ili drugu vrstu srednje škole). Potom se obrađivala tema „Upisna politika za studij socijalnog rada“, odnosno broj studenata godišnje upisanih na studij socijalnog rada, koliko ih završi te koliko studenata ima ekonomsku podršku od strane države, a koliko njih studira financirajući se samostalno. Na kraju prve skupine vezane za obrazovanje govorilo se o zadovoljstvu samih studenata stečenim kompetencijama.

Druga skupina elemenata odnosila se na položaj socijalnih radnika na tržištu rada. U njoj su zadane podskupine podrazumijevale podatke o broju diplomiranih socijalnih radnika registriranih na Zavodu za zapošljavanje, potom o broju diplomiranih socijalnih radnika godišnje uspijeva dobiti posao te gdje sve postoji potreba za zapošljavanjem socijalnih radnika, ali nažalost ne postoji mogućnost realizacije.

Treća skupina koja je nosila naziv „Kritički osvrt na položaj socijalnih radnika u vlastitoj državi“ ostavila je mogućnost za navođenje uzročno-posljedične veze između obrazovanja socijalnih radnika i njihovog položaja na tržištu rada. Također, u ovome dijelu izlagači na Konferenciji imali su slobodu da širokogrudno razmišljaju o idejama za poboljšanje položaja socijalnih radnika u vlastitoj zemlji. Iako svi sudionici potječu s približno sličnih područja, opet ih dijele i brojne različitosti vezane za probleme u struci socijalnog rada te je bilo zanimljivo čuti negativne strane pojedinih zemalja, ali i pozitivne, iz kojih se može učiti i u budućnosti implementirati naučeno.

Zaključci svake zemlje se dijelom preklapaju s ostalim zemljama u regiji, što se može objasniti činjenicom da su sudionici odrasli u ponešto različitim krajevima, ali su zahvaćeni poprilično jednakim problemima s više ili manje oscilacija, stoga bi valjalo donijeti jedan poveći, tzv. univerzalni zaključak prisutnih zemalja. Za početak, sa sigurnošću se jednoglasno može tvrditi da se ovakva događanja trebaju odvijati učestalije. Navedenim skupovima te samim aktivizmom može se pridonijeti razbijanju stereotipa kako su mladi ljudi pasivni i kako će ili otići iz zemlje ili nastaviti prigovarati, pritom ne poduzimajući ništa za svoju dobrobit i dobrobit šire zajednice. Na ovoj Konferenciji povodom Međunarodnog dana socijalnog rada razmijenila su se iskustva vezana prvenstveno za obrazovanje zanimanja socijalnog rada, a to je da su studenti relativno zadovoljni uvjetima studiranja. Ono što je na Konferenciji ocijenjeno upečatljivim i apsolutno besmislenim je pokušaj spajanja socijalnog rada i sociologije koji je na sveopću žalost svih kolega iz regije zaživio u Banja Luci. Sudionici iz svih pristunih zemalja složni su u tome kako treba odvojiti socijalni rad od psihologije, kao i od sociologije. Također, sudionici ističu prednost socijalnog rada što obuhvaća čovjeka

na holistički način i smatraju nedopustivim uopće pomišljati na spajanje navedenih disciplina jer svaka nosi svoje posebnosti koje treba njegovati. Što se tiče tržišta rada socijalnih radnika, može se zaključiti kako kolege iz regije za razliku od RH imaju mogućnost zapošljavanja socijalnih radnika u obrazovanju, što bi trebalo predstavljati vrlo bitno područje djelovanja socijalnih radnika, a u Hrvatskoj praksi se to, nažalost, provodi samo kao izuzetak i ostatak prijašnjeg sustava.

Posljednji zaključak odnosi se na migraciju mladih. Naime, zemlje u regiji, kao i Hrvatska, mogu se poistovjetiti s problemom domaćina o iseljavanju, ali opet valja naglasiti kako aktivizam samih trenutno mladih ljudi ima veliku ulogu u stvaranju bolje socijalne politike. Ipak, divno je saznanje da ima ambicioznih mladih ljudi koji čeznu za poboljšanjem pomalo trulih država i koji su se spremni boriti za bolju budućnost današnjih i budućih naraštaja; njihovim udruživanjem svaki problem činio bi se znatno manjim jer zajedništvom i aktivizmom većina nemogućeg postaje moguće.

Summa summarum, ova prva Konferencija studenata socijalnog rada bila je usmjerena na teoriju više nego na praksu, ali je u mislima svakog sudionika zasigurno oživotvorila probleme svake pojedine zemlje i senzibilizirala sadašnje, ali i ubrzo buduće socijalne radnike za njihovo rješavanje. Također je i osvijestila svim prisutnim kolegama zadaću mukotrpane borbe za bolje prihvaćanje, a time i bolji položaj zajedničke profesije u današnjem pomalo osuđujućem društvu. To je jasno vidljivo počevši već od trenutnog statusa studenta, jer među vršnjacima postoji rašireno mišljenje kako upravo socijalni rad općenito nije studij velike vrijednosti i lako ga je završiti, što ima za posljedicu podcjenjivanje u zajednici. Takvo negativno mišljenje odražava se i na šire sfere društva te obuhvaća položaj socijalnih radnika na tržištu rada koje nas omalovažava pre niskim plaćama za vrlo stresan i zahtjevan posao u kojima su glavni akteri ipak ljudska bića, ponajviše ona nezadovoljenih potreba. Uvažavajući navedeno, izvrstan početak promjena javnog mnjenja su skupovi poput ovogodišnje Konferencije studenata socijalnog rada u Banja Luci jer se ovakvim okupljanjima javno razmjenjuju srodna razmišljanja profesije, ali i povećavaju mogućnosti zajedničkog djelovanja pojedinaca koji se ne libe boriti za boljitak sviju.